

Prečo je odpor 74 biskupov taký dôležitý? A prečo ho nemožno zastaviť?

Krystian Kratiuk

29. apríla 2022 ✝ Cirkev ✝ Synodalita

Pred Veľkou nocou podpísalo 74 biskupov z rôznych častí sveta „Bratský otvorený list našim bratom biskupom v Nemecku“. Jeho signatári upozorňujú na bludy, do ktorých upadá nemecká Synodálna cesta, a vyzývajú k vernosti Evanjeliu.

Zdroj: flickr.com

Toto bratské napomenutie však nebolo prvým aktom odporu voči nemeckým heretikom. Pred rokom napomenuli Nemcov biskupi z Ukrajiny a tento rok to už urobil arcibiskup Stanisław Gądecki vo veľmi rozhodnom liste. To spustilo lavínu – kardináli Pell a Müller, ako aj niektorí biskupi, napríklad Joseph Strickland, začali verejne hovoriť o heretických biskupoch (nielen z Nemecka, ale aj o luxemburskom kardinálovi Hollerichovi). Nakoniec sme sa dočkali spomínaného listu 74 biskupov.

O niekoľko dní neskôr sa kardinál Kurt Koch vyjadril celkom jasne, keď pre televíziu EWTN povedal: „*Veľmi dúfam, že nemeckí biskupi sa nebudú len brániť, ale naozaj začnú dialóg. Za kritikou požiadaviek Synodálnej cesty sa totiž skrývajú oprávnené obavy, ktoré treba brať vážne.*“

Predseda Pápežskej rady na podporu jednoty kresťanov zdôraznil, že tieto oprávnené obavy vyjadril aj samotný pápež František. To, že kardinál Koch zaujal tento postoj, je obzvlášť dôležité – zastáva totiž funkciu predsedu Pápežskej rady na podporu jednoty kresťanov. Takto sa po prvýkrát oficiálne vyjadril k omylom otvorene heretických nemeckých biskupov predstaviteľ Rímskej kúrie – a to ten, ktorý bol delegovaný na to, aby viedol dialóg so schizmatikmi, heretikmi a inými odpadlíkmi, ktorých dnes, samozrejme, nikto takto nenazýva. Je však veľmi príznačné, že k tomu vystúpil práve hierarcha, ktorého úlohou je udržiavať kontakt s tými deklarovanými Kristovými nasledovníkmi, ktorí zostávajú mimo jednej, svätej, všeobecnej a apoštolskej Cirkvi. Je to viac ako symbolické.

Synodálna cesta alebo cesta k veku Antikrista?

V Cirkvi sa teda zjavne začína v súvislosti s nemeckou Synodálnou cestou niečo diať. Intervencie biskupov v takýchto záležitostiach sú viac než potrebné – a vôbec nie sú výsledkom pýchy alebo zasahovania

niektorých konkrétnych cirkví do záležitostí iných. A v takomto tóne možno čítať názory na „List 74“, ktoré prichádzajú od predstaviteľov progresívnej strany cirkevných komentátorov. Patrí medzi nich okrem iných aj redakcia liberálneho periodika *Tygodnik Powszechny*, ktorá komentovala námietku konzervatívnych biskupov jednou vetou, v ktorej naznačila, že... „*autori listu sa obávajú, aby ich diecézy nechytli chorobu od Nemcov*“.

A predsa tradícia vzájomného napomínania hierarchov je taká dlhá, koľko trvá Cirkev. Nikdy nestačí pripomínať, že svätý Pavol dokázal verejne pokarhať samotného svätého Petra. A ako zdôrazňujú historici, keď sa rodila moc biskupského stavu – v časoch otcov a učiteľov Cirkvi, ako boli Cyprián z Kartága a Augustín z Hippo – nebolo nič výnimočné, že biskupi boli vo vzájomnom kontakte, povzbudzovali sa, radili sa a v prípade potreby sa navzájom korigovali.

Boli to však časy, keď to nie svet formoval katolíckych biskupov, ale **biskupi mali ambíciu formovať celý svet na katolícky spôsob**. A robili to veľmi efektívne. Dnes je to bohužiaľ naopak, najmä v Nemecku.

Tamojší biskupi tak veľmi túžia vo svojich cirkvách nahradiť Ducha Svätého duchom sveta, že správy v tlači o ich skutočných požiadavkách a priestupkoch sa v našich myšliach miešajú s fiktívnymi opismi Pavla Lisického z *Doby Antikrista*. Stačí spomenúť, že pred niekoľkými týždňami kardinál Reinhard Marx celebroval omšu pri príležitosti dvadsiateho výročia „kultu queer“ a jeho pastorácie. Počas kázne vyjadril ľútosť nad „*diskrimináciou kresťanov voči LGBT osobám*“. Povedal tiež, že túži po inkluzívnej Cirkvi. Počas svätej omše, ktorú celebroval, visela v kostole dúhová vlajka LGBT komunít. Po omši v rozhovore pre ľavicový časopis *Stern* bývalý predseda nemeckého episkopátu povedal, že Katechizmus katolíckej Cirkvi „*nie je vytesaný do kameňa*“, a preto „*možno pochybovať o tom, čo sa v ňom píše*“.

Skutočne, človek by si želal, aby aspoň jeden zo 74 signatárov dostal ducha svätého Mikuláša, ktorý – podľa zbožnej legendy, ktorá sa teší renesancii popularity – mal vyfackať Ária za to, že hlásal bláznovstvo a herézu.

Zatiaľ však máme „List 74“.

Zdroj: flickr.com

Od Rockefellera k Sachsovi

A pritom nielen nemecká cirkev prechádza procesom rýchlej sekularizácie a heretizácie. Nemci sú jednoducho avantgardou tohto smutného javu a vo svojej charakteristickej samolúbosti, pýche a arogancii stoja na čele bojovníkov vnútrocirkevnej revolúcie. Hlásia sa ku každej požiadavke dnešného sveta, nech by

bol akokoľvek protibožský, proticirkevný, antiklerikálny, heretický alebo zvrátený.

Na niektoré z týchto myšlienok odpovedali (áno, po pridlhom uvažovaní, ale predsa) biskupi, ktorí podpísali citovaný list. Existuje však aj celý rad hrozieb, ktoré vonkajší svet – nenávidiaci kresťanstvo a na ňom založenú kultúru a civilizáciu – účinne vnáša do Cirkvi. Tento proces sa samozrejme začal už dávno, ale výrazne sa zrýchlil po II. vatikánskom koncile. To, čo sa pôvodne robilo v tichosti, sa teraz robí vo svetle kamier.

Príklad?

Ako katolíci sme nesmierne vďační Pavlovi VI., za encykliku *Humanae Vitae* a za to, že neustúpil a nenechal sa presvedčiť o vhodnosti antikoncepcie a iných antinatalistických ideí nielen cirkevnou hierarchiou nakazenou sekularizmom, ale ani emblematickým predstaviteľom maltuzianizmu, Johnom D. Rockefellerom. Tento multimiliardár osobne navštívil Vatikán v roku 1965, keď už 13 rokov stál na čele „Rady pre populáciu“ v New Yorku. V USA mal veľký úspech pri šírení eugenických myšlienok, ale to mu nestačilo. Vyhľadal stretnutie s Pavlom VI. a ponúkol mu, že pre pápeža napíše encykliku o hrozbe preľudnenia planéty.

Keďže ponuka bola odmietnutá, Rockefeller stále písal listy, v ktorých argumentoval:

„Podľa môjho názoru, ak sa Cirkev v tejto veci neujme vedenia, bude to mať dva dôsledky: po prvé, súčasná, čoraz silnejšia snaha o stabilizáciu obyvateľstva bude pokračovať, bude zahŕňať krajinu za krajinou, bez celkového dohľadu a usmernenia, najmä v morálnej oblasti; po druhé, ak to môžem povedať otvorene, Cirkev nebude mať žiadnu účasť na veci zásadného významu pre svojich členov a pre dobro celého ľudstva. Povodňovú vlnu nemožno zastaviť ani spomaliť, ale možno ju usmerniť. Keďže pevne verím v dôležitosť úlohy, ktorú má Cirkev zohrávať v dnešnom nepokojnom svete, som hlboko znepokojený, keď sa pozerám na vývoj, ktorý podľa mňa z dlhodobého hľadiska poškodí postaveniu Cirkvi na celom svete.“

Táto záležitosť bola opísaná v mnohých publikáciách a ukazuje súčasným katolíkom, že aj cirkevní progresívcovia sú z generácie na generáciu čoraz viac prepojení so svetom. Kým totiž Vatikán v ére progresívneho Pavla VI. dokázal povedať nie depopulátorovi Rockefellerovi, Františkov Vatikán už depopulátora Jeffreyho Sachsa pozýva do svojich najdôležitejších projektov – vrátane písania pápežských encyklik...

A ako reagovali biskupi tejto generácie na pápežov odpor voči Rockefellerovým plánom? V mnohých častiach sveta sa vydali vlastnou alternatívnou cestou, ktorú im vytýčili globalisti, a nie Rím, a ohlásili to priamo a veľmi dôrazne. A Pavol VI. nevedel túto vzburu zastaviť. Toto nezasahovanie malo po polstoročí za následok, že heretickí biskupi a kardináli svojimi vyhláseniami pohoršovali a klamali Boží ľud na celom Západe.

Koniec koncov, toto už nie je jedna Cirkev. V nej totiž veríme v niekoho iného. Niektorí z nás veria v Boha, ktorý je milosrdným Otcom, ale aj spravodlivým sudcom, ktorý odmeňuje dobrých a trestá zlých, a iní v niekoho, komu je naše správanie ľahostajné. Niektorí veria v Boha, ktorý zakazuje rozvod, iní v bytosť, ktorej rozvod nijako neprekáža. Niektorí veria v Boha, ktorý zničil Sodomu a Gomoru, zatiaľ čo iní veria v „boha“, ktorý žehná homosexuálnym vzťahom. Nie je to jedna viera, neveríme v toho istého Boha, nie sme

jedna Cirkev, aj keď by sme veľmi chceli.

Jednota verzus vernosť?

Väčšina komentátorov naznačuje, že pokoncilový spôsob nepoukazovania na omyly spolubratov biskupov je prejavom „*Prímeria z roku 1968*“, ako to vyjadril George Weigel. Prímeria medzi konzervatívnou časťou Cirkvi a revolucionármi. Prímeria, ktorého zachovanie je dnes azda posledným faktorom, ktorý zaručuje vonkajšiu jednotu Cirkvi a umožňuje vyhnúť sa formálnej schizme.

Starostlivosť o vonkajšiu jednotu Cirkvi však nikdy nesmie zatieniť starostlivosť o jej vieru. Starostlivosť o Pravdu, ktorou je Ježiš Kristus –, ktorý sa nazýva Pravdou – a nie jednotou. Hovoril nám, aby sme sa modlili za jednotu, ale vždy, keď učil a niekto nesúhlasil s jeho Učením, reagoval jednoznačne. Veď svätého Petra, ktorý sa postavil proti Božiemu plánu, nazval satanom chvíľu po tom, ako bol menovaný za pápeža.

Metaforickým „*nerozumným pannám*“ povedal, že ich nepozná. Iným povedal, že „*zomrú vo svojich hriechoch*“. **Tých, ktorí ho počúvali a neprijali jeho slovo, nechal odísť.** Nebežal za nimi s ospravedlňujúcim gestom, že sa vlastne pomýlil a že učeníci si môžu myslieť a hovoriť svoje a on svoje. Urobil to aj napriek tomu, že vedel, že jeho reč je tvrdá náročná a nie každý ju dokáže počúvať.

A to sa za dvetisíc rokov nezmenilo.

Portál Christianitas.sk odporúča:

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe **Druhý vatikánsky koncil. Doposiaľ nenapísané dejiny**, ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes.

Záujemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/preco-je-odpor-74-biskupov-taky-dolezity-a-preco-ho-nemozno-zastavit/>